

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku K. W.
przy uczestnictwie V. K.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 12 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestniczka postępowania V. K. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie z wniosku K. W. o zniesienie współwłasności.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W ocenie skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na fakt, że zaskarżone postanowienie zapadło z rażącym naruszeniem art. 210 k.c. polegającym na błędnym przyjęciu, że możliwe jest oddalenie wniosku o zniesienie współwłasności bez zaistnienia przesłanki przedwczesności w aspekcie art. 5 k.c. Ponadto, zdaniem skarżącej, Sąd drugiej instancji nie rozpoznał wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Wbrew twierdzeniom skarżącej, z analizy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, podlegającemu – poza nieważnością postępowania przed sądem drugiej instancji - ocenie jedynie w kontekście przepisów wymienionych w ramach podstaw zaskarżenia, nie wynika, aby skarga była oczywiście uzasadniona we wskazanym wyżej rozumieniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, jak w sentencji pkt 2, na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 8 pkt 6 § 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 2013 r. poz. 461; zm.: DZ. U. z dnia 2015 r. poz. 616) (co do wartości przedmiotu zaskarżenia por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2007 r., III CSK 177/07; z dnia 22 października 2014 r., II CSK 235/14; z dnia 29 maja 2014 r., V CZ 36/14).

I.n